

Sygn. akt II AKa 73/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Stanisław Kucharczyk

Sędziowie: SA Maciej Żelazowski

SO del. do SA Maciej Kawalko (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Ilony Talar

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2019 r. sprawy

F. Ł.

o odszkodowanie z ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 16 stycznia 2019 r. sygn. akt III Ko 725/18

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy F. Ł. kwotę 2.513,20 zł (dwóch tysięcy pięciuset trzynastu złotych dwudziestu groszy), wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku, tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę, ponad kwotę odszkodowania przyznaną zaskarżonym wyrokiem;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy F. Ł. kwotę 240 (dwustu czterdziestu) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

IV. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Kucharczyk SSO del. Maciej Kawalko

Sygn. akt II AKa 73/19

UZASADNIENIE

Wnioskodawca F. Ł., po ostatecznym doprecyzowaniu żądania, domagał się 46.520 zł tytułem odszkodowania oraz 1.380.000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku z wykonaniem decyzji o internowaniu, ponad kwotę wypłaconych już odszkodowania w kwocie 5.000 zł i zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 16 stycznia 2019r. w sprawie III Ko 725/18:

I. na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, póź. 2099) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy F. Ł., w związku z wykonaniem decyzji o internowaniu z dnia 13 grudnia 1981 roku:

- kwotę 50.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zaliczając na poczet zadośćuczynienia wypłaconą wnioskodawcy kwotę 20.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami, przyznaną wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 sierpnia 2008 roku, w sprawie III Ko 20/08

- kwotę 17.679,46 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę, zaliczając na poczet odszkodowania wypłaconą wnioskodawcy kwotę 5.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami, przyznaną wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 sierpnia 2008 roku, w sprawie III Ko 20/08,

II. w pozostałym zakresie wniosek oddalił,

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwotę 288 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru,

IV. koszty sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżył pełnomocnik wnioskodawcy, w części, tj. w zakresie pkt II. Wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 1 o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2018, póź. 2099) - zwana dalej: „ustawa lutowa” - w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie skutkujące uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez F. Ł. w związku z wykonaniem decyzji o internowaniu z dnia 13 grudnia 1981 r. jest kwota 50.000 zł;

2) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i niewskazanie, w jaki sposób i na jakiej podstawie Sąd meriti ustalił wysokość zadośćuczynienia w kwocie 50.000 zł na rzecz wnioskodawcy;

3) obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie niewspółmiernie niskiej – w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez F. Ł. – kwoty zadośćuczynienia, gdy całokształt okoliczności sprawy, tj. przyczyny zatrzymania, okoliczności internowania, obiektywnie długi okres izolacji, warunki przebywania w zakładzie karnym, represje, tortury, skala maltretowania, jakich doświadczył F. Ł. w trakcie internowania, wpływ izolacji na relacje z bliskimi – przemawiają za zasądzeniem dalszej kwoty zadośćuczynienia;

4) obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552. poprzez ich błędną wykładnię i nieuwzględnienie we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności, które miały wpływ na wymiar krzywd F. Ł., a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia, a zwłaszcza warunków, w jakich odbywał 5 miesięczną izolację, okoliczności internowania F. Ł., poczucia rażącej niesprawiedliwości.

W zakresie zasadzonego odszkodowania wyżej wymienionemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisu art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej i wszechstronnej oceny dowodów w analizie zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności naruszenia zasad logicznego wnioskowania i zasad wynikających z doświadczenia życiowego, poprzez nieuzasadnione pominięcie zeznań wnioskodawcy w zakresie nie otrzymywania nagrody od ministra z tytułu doporowadzenia uczniów do poziomu olimpijskiego, która to nagroda miała być przyznana wnioskodawcy każdego roku, co w konsekwencji doprowadziło do nieuwzględnienia wniosku z

dnia 28 listopada 2018 r., zgłoszonego na rozprawie o zasądzenie kwoty 7.000 zł tytułem utraty nagrody od ministra z tytułu doporowadzenia uczniów do poziomu olimpijskiego, która to nagroda miała być przyznana i odstąpiono od niej na skutek internowania;

2) naruszenia w ocenie materiału dowodowego zasad wynikających z art. 4 i 5 § 2 k.p.k. które per analogiam winny być zastosowane w przedmiotowym postępowaniu - zasady niedających się usunąć wątpliwości na rzecz wnioskodawcy, w szczególności wobec niezawinionego przez wnioskodawcę braku pełnej dokumentacji (...) Kuratora Oświaty z dnia 19 grudnia 2018 r co spowodowało błędne przyjęcie uznaniowości a tym samym nie przyznanie wnioskodawcy należnego jemu odszkodowania w kwocie 7.000 zł tytułem utraty nagrody od ministra z tytułu doporowadzenia uczniów do poziomu olimpijskiego, która to nagroda miała być przyznana i odstąpiono od niej na skutek internowania

W zakresie zasądzonego odszkodowania wyżej wymienionemu wyrokowi zarzucił również:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, iż wnioskodawca w okresie od września do grudnia 1983 r., otrzymywał miesięczne wynagrodzenie w kwocie 12.480 zł (przed denominacją), podczas gdy zgodnie z przedłożonym przez wnioskodawcę zaświadczeniem z dnia 28.08.2008 r., w okresie od września do grudnia 1983 r., otrzymywał miesięczne wynagrodzenie w kwocie 12.840 zł (przed dominacją), co w konsekwencji doprowadziło do błędnego wyliczenia wynagrodzenia, jakie otrzymywał wnioskodawca w okresie od września do grudnia 1983 r., a tym samym błędnie przyznanego dla wnioskodawcy odszkodowania,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez oddalenie wniosku w zakresie odszkodowania zgłoszonego przez wnioskodawcę na rozprawie w dniu 28 listopada 2018 r., w kwocie 7.000 zł tytułem utraty nagrody ministra z tytułu doprowadzenia uczniów do poziomu olimpijskiego, która to nagroda miała być przyznana i odstąpiona od niej na skutek internowania, podczas gdy z zeznań wnioskodawcy wynika, nie otrzymywania nagrody od ministra z tytułu doporowadzenia uczniów do poziomu olimpijskiego, która to nagroda miała być przyznana wnioskodawcy każdego roku.

Skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania wnioskodawcy w dalszej dochodzonej części, tj. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz F. Ł. kwoty 1.380.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 28.840,54 zł tytułem odszkodowania za niesłuszne skazanie F. Ł..

Nadto wniósł o:

1) -zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona w niniejszej sprawie okazała się częściowo zasadna, co doprowadziło do częściowej zmiany zaskarżonego wyroku.

Klarowna systematyka zarzutów, przedstawiona w petitum apelacji, pozwala odnieść się Sądowi odwoławczemu do nich po kolei.

W pierwszej zatem kolejności skarżący formułuje zarzuty „w zakresie zasądzonego zadośćuczynienia”. Zarzuty te sprowadzają się do dwóch kwestii: w ocenie pełnomocnika wnioskodawcy zasądzone przez Sąd I instancji zadośćuczynienie nie może być uznane za sumę odpowiednią względem doznanej przez F. Ł. krzywdy w związku z jego internowaniem oraz, nawet odnośnie kwoty zasądzonej z tego tytułu, Sąd I instancji nie wskazał, w jaki sposób i na jakiej podstawie ustalił wysokość przyznanego zadośćuczynienia.

Stanowisko skarżącego jest jednak błędne. Po pierwsze Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, wskazał w jaki sposób ustalił wysokość przyznanego zadośćuczynienia. Odwołać się należy w tym zakresie do wywodów zaprezentowanych na stronie 7 i 8 pisemnego uzasadnienia wyroku, gdzie Sąd Okręgowy przedstawia zarówno okoliczności uwzględnione przy ustalaniu stopnia krzywdy poniesionej przez wnioskodawcę, jak i sposób szacowania rekompensaty za taką krzywdę. Za zbędne Sąd Apelacyjny uznaje powielanie aktualnie tych wywodów, podkreślenia natomiast wymaga, iż nawet skarżący nie formułuje zarzutu, że katalog uwzględnianych okoliczności jest błędny. Co prawda w kolejnych zarzutach tej części petitum apelacji skarżący twierdzi, że nie uwzględniono (we właściwy sposób) wszystkich istotnych okoliczności, które miały wpływ na wymiar krzywdy F. Ł., jednak nie wykazuje by zarzut ten oznaczał pominięcie jakichkolwiek okoliczności przez Sąd meriti lub uwzględnienia okoliczności, jakie na ustalenie rozmiaru krzywdy nie powinny mieć znaczenia. Kwestionując sposób zmiarkowania zadośćuczynienia, autor apelacji w zasadzie ogranicza się do stwierdzenia, że brak jakiejkolwiek argumentacji Sądu meriti przemawiającej za określonym zmiarkowaniem zadośćuczynienia i że w innych sprawach tego typu (przytaczanym w treści uzasadnienia apelacji) zadośćuczynienie było określane według korzystniejszych dla wnioskodawców wyliczeń. Nie jest to argumentacja, jaka mogłaby podważyć trafność stanowiska Sądu I instancji, nie odnosi się ona bowiem do meritum decyzji Sądu Okręgowego. Co prawda skarżący twierdzi, iż uczynić tego nie może wobec braku wyjaśnienia swojego stanowiska przez Sąd Okręgowy, jednak wobec wskazanego wyżej faktu podania argumentacji w tym zakresie w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, samo stwierdzenie, że argumentów na poparcie rozstrzygnięcia nie przedstawiono, nie jest wystarczające. Co więcej, sam skarżący nie wykazuje, na jakiej zasadzie została wyliczona kwota zadośćuczynienia dochodzona przez wnioskodawcę, także aktualnie we wniosku odwoławczym. Wymienienie innych spraw, w których kwota zadośćuczynienia była wyliczana według wyższego przelicznika, nie jest wystarczające, gdyż truizmem jest stwierdzenie, że powinno to wynikać z indywidualnie uwzględnianego całokształtu okoliczności związanych z pokrzywdzeniem konkretnego wnioskodawcy. Ustalając wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę należy stosować kryteria zindywidualizowane, właściwe zarówno dla osoby represjonowanej, jak i przystające do okoliczności sprawy. Nie mogą być to jednak kryteria uwzględniane według subiektywnej oceny skrzywdzonego, lecz zobiiektywizowane. Dlatego ani ogólnikowe kwestionowanie stanowiska Sądu I instancji, ani samo wskazywanie na odmienną ocenę stanu rzeczy przez wnioskodawcę, ani odwołanie się do wyniku innych spraw prowadzonych w analogicznym przedmiocie nie jest wystarczające by podważyć wydane przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny podziela przy tym pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż zadośćuczynienie z tytułu internowania jako rekompensata za doznane cierpienia fizyczne i krzywdy moralne, zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem, nie może mieć ani charakteru symbolicznego, ani nie może być nadmierna, bowiem jej wysokość nie może służyć bezpodstawnemu wzbogaceniu internowanego. Jednocześnie kwota zadośćuczynienia musi być utrzymana w rozsądnych granicach, gdyż musi odpowiadać również aktualnym warunkom życia i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Jest oczywiste, iż określanie wysokości zadośćuczynienia ma w takim ujęciu charakter ocenny. Niewątpliwie ustalenie, jaka kwota w danych realiach in concreto jest odpowiednia, należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego i w postępowaniu odwoławczym zarzut niewłaściwego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być skuteczny tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie w sposób wyraźny narusza zasady ustalania tego zadośćuczynienia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2018r., sygn.. II AKa 7/18, Legalis 1783058). Skarżący zaś nie wykazał by rozumowanie Sądu I instancji było błędne lub by sposób miarkowania kwoty zadośćuczynienia odbiegał w sposób rażący od zasadnych w tym wypadku reguł.

Stwierdzić przy tym należy, że przyjęta przez Sąd I instancji metoda zmiarkowania kwoty należnego zadośćuczynienia jest trafna. Jak wskazano uwzględniono przy rozstrzygnięciu sprawy wszystkie istotne okoliczności dotyczące sytuacji wnioskodawcy w okresie internowania. Nie razi też przyjęcie za adekwatną kwotę zadośćuczynienia z tytułu cierpień fizycznych i psychicznych wnioskodawcy kwoty 10.000 zł za miesiąc internowania. Jest to w istocie kwota wyższa (ponad dwukrotnie) od przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, a jak słusznie wskazuje Sąd I instancji, w praktyce orzecniczej stanowi ono punkt odniesienia rozważań przy sądzaniu zadośćuczynienia. Akceptując tę racjonalną metodę miarkowania kwoty zadośćuczynienia, także przy braku konkretnych zarzutów pod jej adresem ze strony skarżącego, jak i braku propozycji innej, Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw by uznać kwotę przyznanego zadośćuczynienia za błędną, źle zmiarkowaną, niebędącą odpowiednią w relacji do krzywdy wnioskodawcy.

Z powyższych powodów apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie w zakresie, w jakim skarżący kwestionował wysokość przyznanego wnioskodawcy zadośćuczynienia.

W zakresie, w jakim pełnomocnik wnioskodawcy kwestionował wysokość przyznanego wnioskodawcy odszkodowania, podniesiono w ramach zarzutów dwie kwestie: nieuwzględnienie przez Sąd I instancji zasadności żądania przyznania odszkodowania za nieprzyznanie F. Ł. „nagrody od ministra z tytułu doprowadzenia uczniów do poziomu olimpijskiego” oraz błędne ustalenie, że wnioskodawca w okresie od września do grudnia 1983r. otrzymywał miesięczne wynagrodzenie w kwocie 12.480 zł (przed denominacją).

Co do kwestii nie zasądzenia odszkodowania za nieprzyznanie nagrody ministerialne stanowisko Sądu I instancji jest całkowicie trafne. Treść zarzutów ujętych w pkt. 1 i 2 drugiej części petitum apelacji wskazuje, że sam skarżący dostrzega, iż jedynym dowodem na okoliczność, że nagroda ta miała być przyznana wnioskodawcy były twierdzenia F. Ł.. Stąd zarzut błędnej oceny dowodu w postaci zeznań wnioskodawcy oraz zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk per analogiam. Odwołanie się przez skarżącego do treści art. 5 § 2 kpk wskazuje, iż w jego mniemaniu fakt niewykazania przez wnioskodawcę, że przedmiotowe świadectwo miał otrzymać powinno skutkować jednak ustaleniem, że było ono należne. Jednakże zastosowanie wskazanego przepisu w niniejszej sprawie jest błędne. Pomijając, że jest on wyrazem konstytucyjnej (i jednoznacznej) zasady odnoszącej się do jednej z podstawowych praw obywatelskich (zasady domniemania niewinności), która w postępowaniu odszkodowawczym nie znajduje zastosowania, wskazać należy, że skarżący całkowicie pomija, iż zgodnie z art. 8 ust. 3 ustawy lutowej w postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego (z wyjątkiem art. 555 kpk). Z kolei wśród mających zastosowanie na tej podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego, artykuł 558 stanowi, że w sprawach o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się tylko w kwestiach nieuregulowanych w niniejszym kodeksie, co oznacza, że w zakresie ciężaru dowodów (kwestii nieuregulowanej w kpk) ma zastosowanie art. 232 kpc. Zgodnie zaś z tym przepisem strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Regulacja ta koresponduje z przepisem art. 6 kc, zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Uwzględniając odszkodowawczy charakter roszczenia objętego żądaniem wnioskodawcy z niniejszej sprawie, uznać należy, że te właśnie przepisy regulują kwestię ciężaru dowodu, a więc m. in. wykazania, że skutkiem internowania F. Ł. było m. in. pozbawienie go nagrody ministerialnej za przygotowanie uczniów do konkursów olimpijskich. Nie ulega wątpliwości że wnioskodawca nie wykazał, że taka nagrodę miał otrzymać, gdyż jego twierdzenia w tym zakresie, przy braku regulacji określających automatyzm w przyznawaniu tego rodzaju nagrody (jak trafnie określa Sąd Okręgowy mającej uznaniowy charakter), nie są wystarczające dla ustalenia faktu, że nagroda o jakiej mowa byłaby mu przyznana. Oczywiście brak dokumentacji na okoliczność przyznania takiej nagrody nie jest zawiniony przez wnioskodawcę. Nie zmienia to jednak faktu, że na nim ciążył obowiązek wykazania, że dochodzone roszczenie jest zasadne, a więc m. in. że mu przysługiwało. Same twierdzenia wnioskodawcy nie czynią temu zadość, skoro nie po stronie wnioskodawcy leżała decyzja o przyznaniu przedmiotowej nagrody.

Z powyższych powodów nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty podniesione przez skarżącego na okoliczność nieuwzględniania przez Sąd I instancji żądania przyznania kwoty 7000 zł tytułem utraty nagrody od ministra.

Natomiast podzielić należy zarzut poczynienia przez Sąd Okręgowy błędnych ustaleń co do wysokości otrzymywanego przez wnioskodawcę wynagrodzenia w okresie od września do grudnia 1983r. Jak wynika z treści wyroku i jego pisemnego uzasadnienia, kwota przyznanego odszkodowania została ustalona poprzez wyliczenie utraconego przez wnioskodawcę na skutek internowania dodatku za sprawowanie wychowawstwo klasy i nadgodziny oraz wyliczenie kwoty utraconego dochodu w czasie otrzymywania przez wnioskodawcę emerytury. Podstawą dla czynionych przez Sąd Okręgowy wyliczeń było pismo Kuratorium Oświaty z dnia 28 sierpnia 2008r. (k. 213), określające wynagrodzenie pobierane przez wnioskodawcę w okresie od września do grudnia 1983r. O ile dla wyliczenia wysokości utraconego dodatku za wychowawstwo i nadgodziny Sąd Okręgowy przyjął prawidłowo, że wynagrodzenie to wynosiło 12.840 zł (przed denominacją), to już dla wyliczenia wartości utraconego dochodu w okresie pobierania emerytury błędnie

Sąd ten przyjął wartość wynagrodzenia jako 12.480 zł. Jak przedstawiono to w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 10) w oparciu o taką wartość Sąd Okręgowy wyliczył minimalną wartość uposażenia, jakie wnioskodawca powinien otrzymać w okresie pobierania emerytury i różnicę między tymi dochodami. Kwota tej różnicy (na poziomie 426 zł) została odniesiona do realiów dzisiejszych co doprowadziło do ustalenia, że zwaloryzowana, wynosi 91,60 zł. Z kolei iloczyn tej kwoty i liczby miesięcy pobierania emerytury, wynosił 5.587,60 zł i ta kwota stanowiła dla Sądu I instancji wartość utraconego dochodu i część składową przyznanego odszkodowania. Jeśli jednak dla czynionych wyliczeń (metodologicznie poprawnych) przyjąć prawidłową wartość wyjściową wynagrodzenia otrzymanego przez wnioskodawcę w okresie od września do grudnia 1983r. (kwotę 12.840 zł przed denominacją) to odpowiednie wyliczenia powinny wynosić: 822 zł jako różnica między wysokością otrzymywanej emerytury, a wysokością wynagrodzenia, jakie wnioskodawca powinien osiągnąć otrzymując wynagrodzenie (wraz z dodatkiem za wychowawstwo i nadgodziny); 2,9 % jako część średniego wynagrodzenia jakiej odpowiadała ta kwota; 132,80 zł jako proporcjonalna część średniego wynagrodzenia na chwilę orzekania przez Sąd I instancji. W rezultacie iloczyn tej ostatniej kwoty i ilości miesięcy pobierania emerytury (61 miesięcy) daje wynik w kwocie 8.100,80 zł, jako wartość dochodu utraconego w okresie pobierania emerytury (na skutek represji w związku z internowaniem) przez wnioskodawcę, zamiast pensji w ramach zatrudnienia. W rezultacie zsumowanie tej kwoty i prawidłowo wyliczonej kwoty odszkodowania z tytułu utraconego (także w związku z internowaniem) dodatku za wychowawstwo i nadgodziny (w kwocie 12.091,86 zł), daje łącznie kwotę 20.192,66 zł należnego wnioskodawcy odszkodowania. Ponieważ jednak, w niezaskarżonej części wyroku Sądu Okręgowego (pkt. I jego części dyspozytywnej) przyznano wnioskodawcy odszkodowanie w kwocie 17.679,46 zł, stwierdzając w sposób wyżej przedstawiony zasadność zarzutu skarżącego i konieczność podniesienia kwoty zasądzonego odszkodowania, Sąd Apelacyjny zasądził – ponad kwotę wskazaną kwotę odszkodowania przyznanego - kwotę 2,513,20 zł, jako kwotę odszkodowania stanowiącą różnicę między prawidłowo wyliczoną wartością, a kwotą już dotychczas zasądzoną na rzecz wnioskodawcy. Kwotę tę zasądzono wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku.

W pozostałym zakresie, na podstawie art. 437 § 1 kpk, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Jak wyżej wykazano, nie zachodziły podstawy do uwzględnienia apelacji w zakresie pozostałych zarzutów, a Sąd Apelacyjny nie stwierdził uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia podniesionych zarzutów.

W zakresie kosztów postępowania orzeczono na podstawie art. 13 ustawy lutowej, zaś zwrot na rzecz wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego orzeczono zgodnie z art. 3 ust. 4 ustawy lutowej w zw. z art. 554 § 4 kpk.

SSO del. Maciej Kawalko SSA Stanisław Kucharczyk SSA Maciej Żelazowski